

VELÜNK TÖRTÉNT...

Világosi kerékpártúra

Még el sem érkezett a nyár, amikor már jóelőre elkezdtük megtervezni két kerékpártúránkat. Az elsőt júliusra tettük, a másodikat pedig augusztusra. Mindkét programnak volt már előzménye – Ruzskai Béla bácsi és Horváth János tanár úr még együtt járták végig autóval az útvonalat két éve. A júliusi túra Világosra vezetett, az augusztusi út során pedig Regécre látogatunk majd. Ezúttal három lelkes résztvevőt kérdeztünk a túráról: Horváth Magdolnát, Manczúr Zoltánt és Rác Szabolcsot.

Útban Világos felé

Miért vállaltátok ezt a túrát? Kihívás volt számotokra? Voltatok korábban is komolyabb kerékpártúrán?

H. M.: Nekem édesapám ajánlotta. Jó ötletnek tűnt ahhoz, hogy kimozduljak otthonról egy kicsit. Nem voltak konkrét elképzeléseim ezzel kapcsolatban, korábban még nem voltam többnapos túrán, ezért nem tudtam, hogy milyen lesz.

M. Z.: Talán azért vállalkoztam rá, mert a májusi óbébai biciklitúrán részt vettem és az nagyon megtetszett. Jó alkalomnak láttam ezt arra, hogy teszteljem saját tűrőképességem határait.

R. Sz.: Én azért vállaltam a bringatúrát, mert jobbnak tűnt annál, hogy otthon unatkozzam. Nekem már nem ez az első hosszabb túram: két éve Aradig már tekertünk ugyanezen az útvonalon.

A túra melyik része tetszett a legjobban Nektek?

H. M.: A második nap volt a legjobb szerintem. Főleg

azért, mert azt bírtuk a legjobban. Radnától Aradig egymást érték az emelkedők és a lejtők. Volt ám sebesség! Helyenként túlléptük a 60 km/órás sebességet.

M. Z.: Számomra a legjobb élmény az első nap vége volt, amikor holtra fáradva a biciklizéstől egy „rövid” gyalogtúra keretében felmáztunk a világosi várromhoz. Ez igazi erőpróba volt!

R. Sz.: Én mindennel meg voltam elégedve. A száguldás nekem is tetszett, de nagyon jó volt a pécskai palacsintázás Zabos Elődéknél. Ekkor tényleg jutott idő a beszélgetésre, a „társasági életre” is.

Ha röviden értékelnetek kellene a kirándulást, mit mondanátok erről?

H. M.: Számomra nagyon megerőltető volt. Az első nap nagyon kemény volt, de utána már belejöttem, és nagyon élveztem. Legközelebb is szívesen veszek részt ilyenben, bár augusztusban zongoratórban leszek, így Regécre sajnos nem tudok elmenni.

M. Z.: Én is örömmel gondolok vissza az eltelt napokra. Szép volt a kilátás a várból, finom volt a barack, amit magunk ráztunk le a fáról, mindenütt kedvesek voltak az emberek, jó volt a társaság és a hangulat.

R. Sz.: Jó volt, hogy barátságot kötöttünk „tolmács” barátunkkal, Gergővel, aki sokszor kisegített minket. Épp jökor voltak a pihenők és sok mindent is láttunk: kráter-tó, világosi vár, az aradi vértanúk emlékműve, a Szabadság-szobor, a bodrogi női kolostor a freskófestő bácsival...

A világosi várrom mellett

Köszönjük szépen a beszélgetést, szép időt kívánunk az augusztusi regéci kerékpártúrához!

Több Telik Tőlünk

„Lehetőségek vannak, csak meg kell őket ragadni!”

Mindig nagy örömmel fogadjuk, ha valamelyik diákunk eredményeket ér el pályája során. A kezdetektől, 1991 szeptemberétől iskolánk tanulója volt Lengyel Orsolya, aki most a Szegedi Egyetem Bölcsészkarának negyedéves angol, néprajz és hungarológia szakos hallgatója. Már gimnazista éveit vége felé is több OKTV-n vett részt, valamint az Ollexik Alapítvány pályázatán is II. helyezést ért el. Legtöbb két nyertes pályázatot mondhatott magáénak, amelyek keretében két hónapot töltött Horvátországban, majd egy hónapot Szlovéniában.

- Hogyan jutottál el Horvátországba és Szlovéniába?

- Néprajz szakon számos lehetőség kínálkozik ösztöndíjjal tanulni európai uniós és egyéb közép-európai országokban. Mindenképpen ki szerettem volna jutni valahová, ezért két helyre is pályáztam. Miután szétnéztem a lehetőségek között, Horvátországot és Szlovéniát választottam. A szegedi tanszéknek szoros kapcsolata van a Zágrábi Egyetem Néprajzi Tanszékével. Magam is találkoztam egy közös kutatás során zágrábi oktatókkal, ennek nagy szerepe volt abban, hogy ide nyújtottam be először pályázatomat. A ljubljana Néprajzi Tanszéknek nagyon jó híre van, ezért választottam ezt másodikként. Végül mindkét pályázatot megnyertem, s elhatároztam, hogy el is megyek mindkét helyre.

- Mit kellett tenned ahhoz, hogy kijuss? Milyen feltételeket szabtak a pályázat kiírói?

- Először is a pályázathoz ajánlólevelet kell szerezni. Ahhoz, hogy jó ajánlólevelet kaphassak, főként az kellett, hogy a tanároknak jó véleményük alakuljon ki a rólam. Ez hosszú évek komoly munkájának eredménye. Kitarógnak, alaposnak és aktívnak kellett lennem ahhoz, hogy a tanárok megismerjék a jó tulajdonságaimat. Másodszor pedig szükséges, hogy jó nyelvtudása legyen a kiutazó hallgatónak, hiszen idegen nyelven tudja elintézni az ember a hivatalos ügyeit is, és persze előadást hallgatni és beszámolni egyaránt angolul kell. Nemcsak szóbeli vizsgát tettem, hanem több írásbeli dolgozatot is írtam. Harmadszor pedig igen komoly feltétele volt a pályázatnak, hogy a hallgató évet nem halaszthat. Ez nem volt egyszerű nekem sem, mert itthon is voltak feladataim, amiket teljesítenem kellett. Fontos volt számomra, hogy a tanárok pozitívan álltak a helyzethez: a határidők kírása tekintetében engedékenyebbnak bizonyultak, de a legnehezebb vizsgám így is szeptemberre maradt. Nem egy kellemes nyári elfoglaltság a szigorlatra készülni akkor, amikor mások nyaralhatnak vagy hűsölhetnek, de mindenképpen megérte élményeket szerezni egy másik kultúrában.

- Miért érte meg kimenni? Milyen tapasztalatokat szereztél?

- Szakmailag mindenképpen megérte! Lehetőségem volt olyan órákat főlvenni az antropológia területén, amiket itthon meg sem hirdetnek. Külföldi szakirodalmat gyűjtöttem a szakdolgozatomhoz, és konzultálhattam az ottani tanárokkal is a választott témámról. Sok új barátságot kötöttem, s az Internetnek

köszönhetően itthonról is minden nap kaptam híreket. A tanulás mellett volt időnk körbenézni, kirándulni mindkét országban – nagyon szép helyeken jártam. Mindenkinek azt javaslom, hogy ha lehetősége van külföldön tanulni, ne szalassza el, mert életre szóló szakmai tapasztalatokat és élményeket szerezhet.

- Köszönjük szépen a beszámolót, további sikereket kívánunk. Legyen szép és tartalmas a nyarad, vizsgáljz sikeresen szeptemberben!

Élménybeszámoló a csillagtáborról

Nagy izgalommal vártuk a tábor kezdetét, ahol naponta más-más városba látogattunk el öt napon keresztül.

Első nap Mezőhegyesre mentünk. A vonatállomáson örültünk hetek óta nem látott barátainknak, így az utazás sok beszélgetéssel gyorsan telt. Megérkezésünk után megnéztük az iskolamúzeumot, ahol sok érdekességgel (pl. csontváz) találkoztunk. Mégis a legnagyobb élmény a Nónius ménésbirtokon tett látogatás volt. A lovak, az istálló és a kocsimúzeum megtekintése után egy nagyszerű kocsikázás következett, ahová a birtok barátságos kiskutyája, Pajtás is elkísérhetett minket. Ezután városnéző sétát tettünk, fagyiztunk és játszottunk. A fáradtságnak nyomát sem érezve, élménnyel teli értünk haza a délutáni vonattal.

A második napon nagyon korán keltünk. Úticélunk Szarvas volt, ahová autóbusszal utaztunk. A város szépsége mellett a híres arborétumot néztünk meg. Rengeteg gyönyörű fát, bokrot láttunk: pl. mamutfenyőt, pampafüvet, platánokat. Nekem legjobban a tulipánta tetszett. A séta után utunk az arborétum-kikötőbe vezetett és egy hangulatos sétahajózás következett a Holt-Körösön a Katalin-II. sétahajóval. Útközben a hajóskapitány mókás történeteket, vicceket mesélt és bemutatta a hajóról látható érdekességeket is a Bolzakastélyt, a Híd-főiskolát, és az 1920-ban emelt Magyarország közepe emlékművet. Utazás közben mi is a hajókormány mögé állhattunk, ami felejthetetlen élmény volt.

Harmadik napunk Hódmezővásárhelyen telt. Vonattal mentünk és megérkezésünkkor Horváth János bácsi várt minket, aki velünk töltötte ezt a napot. A nap első felét a természetben töltöttük, madárlesen és kilátókban jártunk. A nagy meleg nem szegte kedvünket, örömmel rőtünk a kilométereket. Délután egy fazekasműhelyben voltunk. Még sohasem láttuk az agyagformázás fortélyát, amit most közelről megnézhettünk. Apró ajándékokat, emlékeket is vásároltunk, hogy otthon szüleinknek is megmutathassuk, milyen élménnyel gazdagodtunk ezen a napon.

A negyedik napon Szegedre mentünk a Vadasparkba. Bár a legtöbben már jártunk itt, mégis nagyon élveztük a látványokat. Már országnak is láthatók a parkban, nagy kifutójuk van, ahol jól érzik magukat az állatok és örültek nekünk, mert egész közel jöttünk hozzáik. A gólyák is nagyon barátságosak, még etetni is lehetett őket. Az óriás görög teknős, a rókamangusza, a majmok, a papagájok látványa hihetetlen élmény volt mindannyiunknak. Játszhattunk a nagy játszótéren, jégkrémet ettünk és apró emlékeket vehettünk magunknak.

Az utolsó napunk Mártélyon telt. Korán indultunk a vasútállomásról, és már mindannyian kicsit fáradtak voltunk, de erőt adott a kialakult jó kis csapat jókedve. Ezen a napon is csatlakozott hozzánk János bácsi és Majoros Marci bácsi is. A Bodnár Bertalan Természet- és Környezetvédelmi Oktatóközpontban voltunk. Itt tájékoztatást kaptunk a Tisza holtág növény- és állatvilágáról, amit azután egy séta keretében meg is tekinthettünk. Ezután elmentünk egy szivattyútelepre, ahol a saját magunk főzte paprikáskrumpliból jóízűt ebédelünk. A délután további részében horgásztunk (volt aki halat is fogott), és az óriási játszótéren játszottunk.

A nap és a hét végére fáradtságunkat elnyomta a sok élmény. A látóvalok mellett sokat is tanultunk és tapasztaltunk ezeken a napokon, amit a tábor lelkes vezetőinek, Vargáné Tünde néninek és Wessely Tamásné Heni néninek is köszönhetünk. Reméljük, a jövő nyáron is találkozunk!

Riadja a Szent István
Egyházi Általános Iskola és Gimnázium, Szent Gellért Diákotthon
Mako,
Szent István tér 14-16.

Telefon: 06-62/213-052

e-mail:

egyhaziisk.mako@freemail.hu

web:

www.szistivan-mako.sulinet.hu

Felelős szerkesztő:
Héjja Margit Alis

Szerkesztők:

Mészáros Ildikó,

Varga Istvánné

Fotó: Majoros Márton

Tördelőszerkesztő:

Hudák Szabolcs